

Arrest

nr. 252 096 van 1 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WIES loco advocaat C. DESENFANS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 29 oktober 1989 in San Ramon, Cuscatlan. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent niet getrouwd en hebt geen kinderen. Sinds uw 16 jaar woonde u bij uw vader, die tot 2009 voor het leger werkte, in Alta Vista in San Salvador. Daarna werkte uw vader bij een geldtransportbedrijf. Toen bendeleden dit ongeveer drie jaar geleden te weten kwamen moest hij zwijggeld betalen en verhuizen naar een andere wijk. In december 2017 verhuisde u naar uw eigen woning in Alta Vista, waar u woonde tot december 2018. Daarna woonde u twee maanden bij uw

vriendin S.(...) in Alta Vista, tot u in februari weer verhuisde naar een andere vriendin N.(...) in Alta Vista, en tenslotte trok u van 16 juni tot 19 september in bij uw moeder in San Ramon, Cuscatlan. U behaalde in 2014 uw diploma als leerkracht in de natuurwetenschappen aan de Universidad De El Salvador. Van maart 2016 tot december 2018 werkte u als leerkracht in het college Xavier Zubiri in Tonacatepeque, waar u les gaf aan 14- tot 20-jarigen, waaronder veel veroordeelde ex-bendeleden die vrijgelaten werden op voorwaarde dat ze naar school gingen en goede resultaten behaalden. Van 3 tot 30 januari 2019 werkte u in de school Juan Amos Comenio in Ilopango en tenslotte werkte u van 2 februari tot 15 september 2019 in het college Amilat in Santo Tomas.

In april 2016 werd u, samen met 8 andere leerkrachten van de school Xavier Zubiri, bedreigd door een van uw leerlingen L.(...) T.(...) M.(...), een veroordeeld lid van de bende 18. L.(...) zat in het eerste jaar bachillerato en kreeg in april een slecht rapport, waarvan hij eiste dat het in goede zin zou aangepast worden omdat hij anders opnieuw naar de gevangenis zou worden gestuurd. Hij bedreigde u en de andere leerkrachten dat jullie er anders voor zouden boeten. Jullie gingen op zijn bedreiging in en pasten het rapport aan. Nadien vroeg L.(...) jullie om maandelijks 60 dollar te betalen om in de school te blijven werken. U en de anderen begonnen dit bedrag in april 2016 te betalen.

In september 2017 verhoogde L.(...) de som tot 100 dollar per maand, wat u een tijd betaalde. In september 2018 vroeg u met de andere leerkrachten aan L.(...) om het bedrag te verlagen, wat echter niet gebeurde. In oktober 2018 besliste u samen met de andere leerkrachten om niet langer het maandelijkse bedrag aan L.(...) te betalen. In oktober liet u de school ook weten dat u daar niet langer wilde werken, maar u bleef er uiteindelijk doorwerken tot einde van het schooljaar in november. De eerste week van december werd u om 6 uur 's morgens toen u op weg was naar de markt aangesproken door twee jongeren op een motor. Een van hen stapte af, richtte een wapen op u en zei dat u nog moest betalen wat u hen verschuldigd was, dat u daar 14 dagen voor had en dat ze de volgende keer niet meer zouden praten. U kon de twee mannen echter niet herkennen.

Na dit voorval besloot u in te trekken bij uw vriendin S.(...) , waar u van begin december 2018 tot eind januari 2019 verbleef. Intussen vond u begin januari nieuw werk bij de school Juan Amos Comenio, gelegen in een wijk gecontroleerd door de bende MS13. U ging vanaf dan met de auto naar school en u vertrok vroeg in de ochtend om pas laat in de avond teruggebracht te worden. In de laatste week van januari werd S.(...) meermaals aangesproken door jongeren die haar vroegen wie u was.

Eind januari stopte u om die reden met werken bij Juan Amos Comenio en vertrok u naar een andere vriendin N.(...), waar u tot midden juni verbleef. Vanaf 2 februari 2019 werkte u weer in een nieuwe school, Amilat gelegen in Santo Tomas, waar de bende 18 de controle had. Ook daar ging u met de auto naartoe en u vertrok vroeg in de ochtend om pas laat in de avond terug te komen zodat de jongeren uit de wijk u niet zouden zien. Op 19 juni 2019 vroegen jongeren aan uw vriendin N.(...) wie die persoon was die 's morgens vroeg werd opgehaald en 's avonds laat werd teruggebracht. Uw vriendin antwoordde dat het haar nicht was en dat die ver weg werkte, waarop de jongeren vroegen om die persoon te spreken. Meteen na dit incident trok u weer weg om bij uw moeder in San Ramon te gaan wonen. Van daar uit bleef u werken in de school Amilat, waar u geen problemen meer ondervond. U begon samen met uw familie uw opties te bekijken om het land te verlaten en via uw vriendin N.(...) hoorde u over België. U reisde uiteindelijk op 19 september 2019 via Spanje naar België, waar u de volgende dag toekwam en op 26 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw diploma, uw accreditatie als leerkracht, uw CV, werkdocumenten van uw vader, een brief van de school Xavier Zubiri betreffende uw werk daar, persartikels over bedreigingen en moorden op leerkrachten, een bankuittreksel en een telefoonrekening waarop uw adres staat, uw ontslagbrief bij het Amilat college en een informatief document over de aanwezigheid van bendes in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat u sinds april 2016 renta moest betalen aan een van uw leerlingen L.(...) T.(...) M.(...), een lid van de bende 18, en omwille van bedreigingen die u ontving nadat u in oktober 2018 stopte met deze renta te betalen (CGVS, p. 9-10). Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verschillende elementen vraagtekens doen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en dat, wat er ook van zij, de problemen die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient opgemerkt dat doorheen uw relaas verschillende bevreemdende elementen en incoherenties opgetekend kunnen worden. Volgens uw verklaringen werkte u in het college Xavier Zubiri sinds maart 2016 (CGVS, p. 6), hetgeen echter tegenstrijdig is met wat vermeld wordt in de door u neergelegde brief ondertekend door de directeur van dit college, namelijk dat u op de school startte in januari 2016 (zie lijst van neergelegde

documenten nr. 12 en vertaling). U verklaart voorts dat u, samen met acht andere leerkrachten van het Xavier Zubiri college, sinds april 2016 renta betaalde aan uw leerling L.(...) T.(...) M.(...) en dat hij dit begon te eisen 2 weken nadat u was ingegaan op zijn eerdere eis om zijn slechte rapport aan te passen (CGVS, p. 9 en 11-12). U heeft geen idee waarom L.(...)jullie op dat moment renta begon te vragen, nadat jullie hem immers van zijn probleem met zijn rapport hadden afgeholpen (CGVS, p. 12). Het is bovendien enigszins verbazend dat Luis, een lid van de bende 18, de enige leerling was die jullie dergelijk vast en hoog bedrag vroeg op een school die gelegen was in een gebied dat onder controle stond van de rivaliserende bende MS13 en waar ook veel leerlingen van de MS13 zaten. U geeft zelf

aan dat jongeren de moeilijke situatie in El Salvador kennen en er misbruik van maakten (CGVS, p. 10 en 12). Gevraagd of andere leerlingen van de bende MS13 dan ook dergelijke bedragen vroegen van leerkrachten, antwoordt u eerst van wel, maar wanneer hierop doorgevraagd wordt stelt u dat u betaalde waar u woonde alsook waar u werkte en dat u alle jongeren die u op straat tegenkwam moest betalen (CGVS, p. 12), hetgeen niet echt een antwoord is op de vraag. Daarbij lijken uw verklaringen betreffende uw collega van Wiskunde die in elkaar geslagen werd incoherent te zijn. Waar u immers eerst stelt dat de wiskundeleraar thuis in elkaar geslagen werd en dat L.(...)jullie zo had duidelijk gemaakt dat het rapport gewijzigd moest worden (CGVS, p. 9) – wat impliceert dat dit gebeurde voordat het rapport gewijzigd werd en aldus voordat L.(...)jullie renta begon te vragen in april 2016 – stelt u even later dat de wiskundeleraar in september 2016 werd geslagen omdat hij een tijdje had besloten om de renta van 60 dollar niet meer te betalen (CGVS, p. 11). Deze incoherente elementen verzwakken de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart verder dat L.(...)het bedrag van 60 dollar per maand in september 2017 verhoogde tot 100 dollar en dat u dit betaalde tot september 2018; u had immers afgesproken met de andere leerkrachten dat jullie vanaf oktober 2018 niet meer zouden betalen omdat het niet langer mogelijk was (CGVS, p. 9 en 13). Het verbaast enigszins dat jullie pas in oktober 2018, nadat jullie al bijna 2,5 jaar renta betaalden aan Luis, waarvan een jaar het verhoogde bedrag van 100 dollar, besloten om dit niet langer te betalen. Gevraagd waarom jullie pas op dat moment besloten om niet langer te betalen, antwoordt u dat het onmogelijk werd en dat u nog 250 dollar loon overhield, maar dat andere collega's kinderen hadden (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd waarom u eerst wel een jaar het verhoogde bedrag betaalde en dus lang wachtte om er iets over te zeggen tegen Luis, stelt u slechts dat jullie hadden beslist dat jullie het bedrag wilden verlagen (CGVS, p. 13), waarmee u opnieuw geen antwoord biedt op de vraag. Er nog een keer op gewezen dat jullie een erg lange tijd wachtten om iets tegen L.(...)te zeggen over de verlaging van de renta, antwoordt u dat jullie zo lang bleven betalen uit angst en dat dat de manier is waarop alles werkt in El Salvador (CGVS, p. 13). Met dergelijke algemene verklaringen biedt u geen duidelijk zicht op de reden dat u en de andere leerkrachten pas na meer dan 2 jaar renta betaald te hebben, besloten dit niet meer te doen.

Voorts stelt u dat u niet meteen na het stopzetten van de betaling problemen ondervond met Luis, aangezien u hem uitstel van betaling vroeg en hem af en toe een klein bedrag toestopte, tot u in de eerste week van december in de buurt van uw woning werd aangesproken door twee jongeren die zeiden dat u 14 dagen de tijd had om de achterstallige betalingen te voldoen en dat er een volgende keer niet meer gepraat zou worden (CGVS, p. 9, 13 en 15). Opnieuw lijken uw verklaringen hier niet volledig coherent te zijn. Immers, terwijl u in eerste instantie stelt te hebben “gesproken” met de jongeren – diegenen die zeiden dat u nog 14 dagen had om te betalen – om te zien hoe u kon betalen wat u nog verschuldigd was (CGVS, p. 10), stelt u even later dat u niets antwoordde toen de jongeren op de motor u bedreigden omdat u niet in staat was te reageren (CGVS, p. 15).

Verder verklaart u na het incident met de jongeren op de motor te zijn verhuisd naar uw vriendin S.(...) , die ook in Alta Vista woonde maar in een andere woonblok (CGVS, p. 9 en 15), en dat u vanaf 3 januari voor een maand in een nieuwe school Juan Amos Comenio aan de slag was. Slechts een maand later, eind januari 2019, diende u echter uw ontslag in bij dit college en verhuisde u opnieuw naar een andere vriendin genaamd N.(...) (CGVS, p. 10 en 15-16). Over de precieze reden waarom u eind januari uit S.(...) 's woning vertrok en uw ontslag indiende bij Juan Amos Comenio blijken uw verklaringen alweer niet coherent. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van school veranderde omwille van afpersingen aangezien u van thuis naar school door twee zones moest gaan die door verschillende bendes werden gecontroleerd en dat u in de zone van het college Juan Amos Comenio dagelijks kleine sommen moest betalen (Vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u hier echter in eerste instantie niets over. Gewezen op de verklaringen die u in dit verband aflegde op de DVZ, stelt u dat uw huis lag in gebied van de 18 en de school in gebied van de MS13. Gevraagd of u hier problemen door kreeg, antwoordt u dat u maar 1 maand op de school werkte omdat bendeleden kunnen denken dat je informatie doorspeelt als je komt uit een gebied van de rivaliserende bende. Erop gewezen dat de situatie toch hetzelfde was als toen u bij het college Xavier Zubiri werkte, dat eveneens in gebied van de MS13 lag, antwoordt u dat u om naar Comenio te gaan door verschillende zones moest. Op de vraag of dat voor het college Zubiri niet het geval was, antwoordt u van wel, maar dat u daar ook betaalde. Doorgevraagd naar wat het verschil dan precies was bij de twee scholen, stelt u dat in de tweede school de jongeren alles probeerden te controleren en dat er daarom gevaar was dat ze dachten dat u informatie zou doorspelen en dat ze u om die reden zouden vermoorden (CGVS, p. 14). Met dergelijke antwoorden slaagt u er echter niet in om duidelijk te maken waarom u op de DVZ had vermeld dat u afgeperst werd omdat u door

verschillende zones moest gaan, maar dit in eerste instantie niet vermeldt tijdens het gehoor op het CGVS, noch waarin precies het verschil ligt tussen de situatie van het doorkruisen van verschillende zones ten tijde van uw werk bij Zubiri of uw werk bij Comenio. Bovendien haalt u op het CGVS nog een geheel nieuwe reden aan voor uw ontslag bij Comenio, waarover u op de DVZ niets vermeldde, namelijk dat uw vriendin S.(...) tijdens de laatste week van januari meermaals werd aangesproken door jongeren die vroegen wie u was waardoor u zich genoodzaakt voelde weer te vertrekken. Hierop doorgevraagd geeft u toe dat er geen problemen of bedreigingen van de bendes naar u toe waren terwijl u op het college Comenio werkte, maar dat u er enkel ontslag nam omdat uw vriendin S.(...) meermaals over u werd aangesproken (CGVS, p. 14-15). Aldus blijkt dat uw verklaringen

niet consistent zijn wanneer u eerst stelt dat u stopte bij het college Comenio omwille van afpersingen bij het doorkruisen van verschillende zones en daarna verklaart dat u daarmee geen problemen kende, maar ontslag nam door de aansprekingen van uw vriendin. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volgens uw verklaringen trok u op 30 januari in bij uw vriendin N.(...) en begon u in februari op een nieuwe school "Amilat" (CGVS, p. 15). Wat betreft de controle van de zone Santo Tomas waar deze school lag zijn uw verklaringen tegenstrijdig. U verklaart immers aanvankelijk dat deze school in gebied van de 18 ligt (CGVS, p. 7), terwijl u later stelt dat deze school in gebied van de MS13 ligt (CGVS, p. 16). Deze tegenstrijdigheid plaatst uw verklaringen verder op de helling. Bovendien dient nog opgemerkt dat u tijdens uw eerste onderhoud op de DVZ helemaal niets vermeldde over het feit dat u, voordat u introk bij uw moeder in San Ramon, 6 maanden bij deze twee vriendinnen hebt gewoond. U verklaarde toen immers dat u na de bedreiging door de twee jongeren op de motor uit uw wijk vluchtte naar uw moeder (Vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Het feit dat u niet vermeldde dat u gedurende 6 maanden, van december 2018 tot juni 2019, tweemaal verhuisde plaatst opnieuw vraagtekens bij de waarachtigheid van uw verklaringen.

Deze incoherente en bevreemdende elementen in uw verklaringen daargelaten, moet worden vastgesteld dat de problemen die u aanhaalt, wat er ook van zij, onvoldoende ernstig zijn om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Alvorens u besliste om de renta niet langer te betalen hebt u dit immers 2,5 jaar lang wel gedaan. Volgens uw verklaringen kon u het bedrag van 60 dollar per maand, dat u anderhalf jaar lang betaalde, met uw loon van 350 dollar per maand financieel dragen. Ook het verhoogde bedrag van 100 dollar per maand hebt u een jaar lang betaald, ook al was dat moeilijker en moest u soms besluiten om dingen niet te kopen. Bovendien kende u geen problemen in de periode dat u de renta betaalde (CGVS, p. 13), maar begonnen de problemen nadat u stopte met betalen. U werd eenmaal persoonlijk bedreigd door twee jongemannen op een motor (CGVS, p. 9). De laatste week dat u bij uw vriendin S.(...) woonde, werd zij een aantal keer aangesproken met de vraag wie u was. Zelf werd u echter niet aangesproken, hoewel u wel nog buiten kwam om te gaan werken op het college Comenio. Bovendien werden er geenszins bedreigingen geuit naar haar of u toe (CGVS, p. 14 en 16). Dat de bendeleden u zouden vermoorden omdat ze het als verraad zien als iemand weglucht is een louter blote bewering die u niet staakt met concrete elementen. Integendeel, u stelt immers dat de jongeren die uw vriendin S.(...) aanspraken duidelijk niet doorhadden wie u was (CGVS, p. 16).

Uw vriendin N.(...) werd in de bijna 5 maanden dat u er woonde slechts een keer aangesproken met de vraag wie u was. Persoonlijk werd u nooit meer werd aangesproken, terwijl u ook in deze periode gewoon nog ging werken in het Amilat college (CGVS, p. 10 en 17). Hoewel de bendeleden op de hoogte waren van uw werkschema waarbij u vroeg vertrok en laat terug thuis kwam, zijn zij u niet meer komen opzoeken bij het huis van N.(...) na uw werkuren. Gevraagd waarom de bendeleden bijvoorbeeld niet langskwamen in het weekend als u niet werkte, antwoordt u slechts dat ze enkel uw vriendin aanspraken (CGVS, p. 17). Ook hier kan u niet concreet maken dat het feit dat enkele jongeren eenmaal aan N.(...) vroegen wie u was enig verband hield met de afpersingsproblemen die u kende in uw woonplaats. Evenmin kende u bij uw moeder in San Ramon nog problemen en ook daar werd u nooit meer aangesproken terwijl u in die periode wel bleef doorwerken op het Amilat college (CGVS, p. 16-17).

Tenslotte dient opgemerkt dat uw vriendinnen S.(...) en N.(...) na uw vertrek geen problemen meer hebben gekend (CGVS, p. 16-17). Ook uw ouders kenden in dit verband geen problemen meer (CGVS, p. 4 en 17). Gevraagd naar de situatie van uw ouders antwoordt u dat ze niet direct problemen kregen door wat er met u gebeurde, maar dat een van de kinderen van uw moeder en vader wel de vraag kreeg wat er met u was gebeurd omdat ze u niet meer hadden gezien (CGVS, p. 17), hetgeen geenszins wijst

op een verband met uw problemen of op het feit dat iemand nog naar u op zoek zou zijn. Het blijkt dus dat uw problemen zich enkel afspeelden in uw eigen woonplaats Alta Vista Poligono 49 en op de school Xavier Zubiri, en dat deze problemen bijgevolg van lokale aard zijn. Dat u bij uw moeder een verminderd sociaal leven had omdat u enkel nog ging werken en dat u bij verhuis naar een nieuwe wijk telkens zou moeten uitleggen waarom u verhuist (CGVS, p. 17) is onvoldoende ernstig voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Los van de afpersingsproblemen haalde u tenslotte ook nog aan dat uw vader vroeger problemen heeft gehad in verband met het feit dat hij militair is geweest in El Salvador. Volgens uw verklaringen is uw vader geen militair meer sinds 2009, maar is hij destijds moeten vertrekken uit zijn wijk Nueva Jerusalem in San Ramon toen jongeren uit de wijk hem bedreigden dat hij moest betalen of anders vermoord zou worden, ondanks het feit dat uw vader de jongeren had getoond dat hij intussen ontslag had genomen bij het leger. Sindsdien kende uw vader echter geen problemen meer door zijn voormalige beroep (Vragenlijst DVZ, vraag 5 en CGVS, p. 3). Bijgevolg zijn deze problemen niet meer actueel en bovendien hebben deze geen betrekking op u persoonlijk.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, paspoort, fiscaal attest, CV, diploma, accreditatie als leerkracht, de brief van het Xavier Zubiri college en de brief van het Amilat college tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en werkplekken aan – elementen die niet in twijfel worden getrokken. De werkkaart en het sociaal attest van uw vader tonen zijn beroep aan, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken. Het bankuittreksel en de telefoonrekening, waarmee u uw adres in Alta Vista wil aantonen, kunnen de beoordeling evenmin wijzigen. De persartikels en het document over de aanwezigheid van bendes in El Salvador, tenslotte, betreffen niet uw persoonlijke situatie waardoor deze niet van aard zijn de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en

goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), alsook artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

*“Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat u sinds april 2016 renta moest betalen aan een van uw leerlingen L.(...) T.(...) M.(...), een lid van de bende 18, en omwille van bedreigingen die u ontving

nadat u in oktober 2018 stopte met deze renta te betalen (CGVS, p. 9-10). Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verschillende elementen vraagtekens doen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en dat, wat er ook van zij, de problemen die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient opgemerkt dat doorheen uw relaas verschillende bevreemdende elementen en incoherenties opgetekend kunnen worden. Volgens uw verklaringen werkte u in het college Xavier Zubiri sinds maart 2016 (CGVS, p. 6), hetgeen echter tegenstrijdig is met wat vermeld wordt in de door u neergelegde brief ondertekend door de directeur van dit college, namelijk dat u op de school startte in januari 2016 (zie lijst van neergelegde

documenten nr. 12 en vertaling). U verklaart voorts dat u, samen met acht andere leerkrachten van het Xavier Zubiri college, sinds april 2016 renta betaalde aan uw leerling L.(...) T.(...) M.(...) en dat hij dit begon te eisen 2 weken nadat u was ingegaan op zijn eerdere eis om zijn slechte rapport aan te passen (CGVS, p. 9 en 11-12). U heeft geen idee waarom L.(...)jullie op dat moment renta begon te vragen, nadat jullie hem immers van zijn probleem met zijn rapport hadden afgeholpen (CGVS, p. 12). Het is bovendien enigszins verbazend dat Luis, een lid van de bende 18, de enige leerling was die jullie dergelijk vast en hoog bedrag vroeg op een school die gelegen was in een gebied dat onder controle stond van de rivaliserende bende MS13 en waar ook veel leerlingen van de MS13 zaten. U geeft zelf aan dat jongeren de moeilijke situatie in El Salvador kennen en er misbruik van maakten (CGVS, p. 10 en 12). Gevraagd of andere leerlingen van de bende MS13 dan ook dergelijke bedragen vroegen van leerkrachten, antwoordt u eerst van wel, maar wanneer hierop doorgevraagd wordt stelt u dat u betaalde waar u woonde alsook waar u werkte en dat u alle jongeren die u op straat tegenkwam moest betalen (CGVS, p. 12), hetgeen niet echt een antwoord is op de vraag. Daarbij lijken uw verklaringen betreffende uw collega van Wiskunde die in elkaar geslagen werd incoherent te zijn. Waar u immers eerst stelt dat de wiskundeleraar thuis in elkaar geslagen werd en dat L.(...)jullie zo had duidelijk gemaakt dat het rapport gewijzigd moest worden (CGVS, p. 9) – wat impliceert dat dit gebeurde voordat het rapport gewijzigd werd en aldus voordat L.(...)jullie renta begon te vragen in april 2016 – stelt u even later dat de wiskundeleraar in september 2016 werd geslagen omdat hij een tijdje had besloten om de renta van 60 dollar niet meer te betalen (CGVS, p. 11). Deze incoherente elementen verzwakken de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart verder dat L.(...)het bedrag van 60 dollar per maand in september 2017 verhoogde tot 100 dollar en dat u dit betaalde tot september 2018; u had immers afgesproken met de andere leerkrachten dat jullie vanaf oktober 2018 niet meer zouden betalen omdat het niet langer mogelijk was (CGVS, p. 9 en 13). Het verbaast enigszins dat jullie pas in oktober 2018, nadat jullie al bijna 2,5 jaar renta betaalden aan Luis, waarvan een jaar het verhoogde bedrag van 100 dollar, besloten om dit niet langer te betalen. Gevraagd waarom jullie pas op dat moment besloten om niet langer te betalen, antwoordt u dat het onmogelijk werd en dat u nog 250 dollar loon overhield, maar dat andere collega's kinderen hadden (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd waarom u eerst wel een jaar het verhoogde bedrag betaalde en dus lang wachtte om er iets over te zeggen tegen Luis, stelt u slechts dat jullie hadden beslist dat jullie het bedrag wilden verlagen (CGVS, p. 13), waarmee u opnieuw geen antwoord biedt op de vraag. Er nog een keer op gewezen dat jullie een erg lange tijd wachtten om iets tegen L.(...)te zeggen over de verlaging van de renta, antwoordt u dat jullie zo lang bleven betalen uit angst en dat dat de manier is waarop alles werkt in El Salvador (CGVS, p. 13). Met dergelijke algemene verklaringen biedt u geen duidelijk zicht op de reden dat u en de andere leerkrachten pas na meer dan 2 jaar renta betaald te hebben, besloten dit niet meer te doen.

Voorts stelt u dat u niet meteen na het stopzetten van de betaling problemen ondervond met Luis, aangezien u hem uitstel van betaling vroeg en hem af en toe een klein bedrag toestopte, tot u in de eerste week van december in de buurt van uw woning werd aangesproken door twee jongeren die zeiden dat u 14 dagen de tijd had om de achterstallige betalingen te voldoen en dat er een volgende keer niet meer gepraat zou worden (CGVS, p. 9, 13 en 15). Opnieuw lijken uw verklaringen hier niet volledig coherent te zijn. Immers, terwijl u in eerste instantie stelt te hebben “gesproken” met de jongeren – diegenen die zeiden dat u nog 14 dagen had om te betalen – om te zien hoe u kon betalen

wat u nog verschuldigd was (CGVS, p. 10), stelt u even later dat u niets antwoordde toen de jongeren op de motor u bedreigden omdat u niet in staat was te reageren (CGVS, p. 15).

Verder verklaart u na het incident met de jongeren op de motor te zijn verhuisd naar uw vriendin S.(...) , die ook in Alta Vista woonde maar in een andere woonblok (CGVS, p. 9 en 15), en dat u vanaf 3 januari voor een maand in een nieuwe school Juan Amos Comenio aan de slag was. Slechts een maand later, eind januari 2019, diende u echter uw ontslag in bij dit college en verhuisde u opnieuw naar een andere vriendin genaamd N.(...) (CGVS, p. 10 en 15-16). Over de precieze reden waarom u eind januari uit S.(...) 's woning vertrok en uw ontslag indiende bij Juan Amos Comenio blijken uw verklaringen alweer niet coherent. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u van school veranderde omwille van afpersingen aangezien u van thuis naar school door twee zones moest gaan die door verschillende bendes werden gecontroleerd en dat u in de zone van het college Juan Amos Comenio dagelijks kleine sommen moest betalen (Vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u hier echter in eerste instantie niets over. Gewezen op de verklaringen die u in dit verband aflegde op de DVZ, stelt u dat uw huis lag in gebied van de 18 en de school in gebied van de MS13. Gevraagd of u hier problemen door kreeg, antwoordt u dat u maar 1 maand op de school werkte omdat bendeleden kunnen denken dat je informatie doorspeelt als je komt uit een gebied van de rivaliserende bende. Erop gewezen dat de situatie toch hetzelfde was als toen u bij het college Xavier Zubiri werkte, dat eveneens in gebied van de MS13 lag, antwoordt u dat u om naar Comenio te gaan door verschillende zones moest. Op de vraag of dat voor het college Zubiri niet het geval was, antwoordt u van wel, maar dat u daar ook betaalde. Doorgevraagd naar wat het verschil dan precies was bij de twee scholen, stelt u dat in de tweede school de jongeren alles probeerden te controleren en dat er daarom gevaar was dat ze dachten dat u informatie zou doorspelen en dat ze u om die reden zouden vermoorden (CGVS, p. 14). Met dergelijke antwoorden slaagt u er echter niet in om duidelijk te maken waarom u op de DVZ had vermeld dat u afgeperst werd omdat u door verschillende zones moest gaan, maar dit in eerste instantie niet vermeldt tijdens het gehoor op het CGVS, noch waarin precies het verschil ligt tussen de situatie van het doorkruisen van verschillende zones ten tijde van uw werk bij Zubiri of uw werk bij Comenio. Bovendien haalt u op het CGVS nog een geheel nieuwe reden aan voor uw ontslag bij Comenio, waarover u op de DVZ niets vermeldde, namelijk dat uw vriendin S.(...) tijdens de laatste week van januari meermaals werd aangesproken door jongeren die vroegen wie u was waardoor u zich genoodzaakt voelde weer te vertrekken. Hierop doorgevraagd geeft u toe dat er geen problemen of bedreigingen van de bendes naar u toe waren terwijl u op het college Comenio werkte, maar dat u er enkel ontslag nam omdat uw vriendin S.(...) meermaals over u werd aangesproken (CGVS, p. 14-15). Aldus blijkt dat uw verklaringen

niet consistent zijn wanneer u eerst stelt dat u stopte bij het college Comenio omwille van afpersingen bij het doorkruisen van verschillende zones en daarna verklaart dat u daarmee geen problemen kende, maar ontslag nam door de aansprekingen van uw vriendin. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volgens uw verklaringen trok u op 30 januari in bij uw vriendin N.(...) en begon u in februari op een nieuwe school "Amilat" (CGVS, p. 15). Wat betreft de controle van de zone Santo Tomas waar deze school lag zijn uw verklaringen tegenstrijdig. U verklaart immers aanvankelijk dat deze school in gebied van de 18 ligt (CGVS, p. 7), terwijl u later stelt dat deze school in gebied van de MS13 ligt (CGVS, p. 16). Deze tegenstrijdigheid plaatst uw verklaringen verder op de helling. Bovendien dient nog opgemerkt dat u tijdens uw eerste onderhoud op de DVZ helemaal niets vermeldde over het feit dat u, voordat u introk bij uw moeder in San Ramon, 6 maanden bij deze twee vriendinnen hebt gewoond. U verklaarde toen immers dat u na de bedreiging door de twee jongeren op de motor uit uw wijk vluchtte naar uw moeder (Vragenlijst DVZ, vraag nr. 5). Het feit dat u niet vermeldde dat u gedurende 6 maanden, van december 2018 tot juni 2019, tweemaal verhuisde plaatst opnieuw vraagtekens bij de waarachtigheid van uw verklaringen.

Deze incoherente en bevreemdende elementen in uw verklaringen daargelaten, moet worden vastgesteld dat de problemen die u aanhaalt, wat er ook van zij, onvoldoende ernstig zijn om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Alvorens u besliste om de renta niet langer te betalen hebt u dit immers 2,5 jaar lang wel gedaan. Volgens uw verklaringen kon u het bedrag van 60 dollar per maand, dat u anderhalf jaar lang betaalde, met uw loon van 350 dollar per maand financieel dragen. Ook het verhoogde bedrag van 100 dollar per maand hebt u een jaar lang betaald, ook al was dat moeilijker en moest u soms besluiten om dingen niet te kopen. Bovendien kende u geen problemen in de periode dat u de renta betaalde (CGVS, p. 13), maar begonnen de problemen nadat u stopte met betalen. U werd eenmaal persoonlijk

bedreigd door twee jongemannen op een motor (CGVS, p. 9). De laatste week dat u bij uw vriendin S.(...) woonde, werd zij een aantal keer aangesproken met de vraag wie u was. Zelf werd u echter niet aangesproken, hoewel u wel nog buiten kwam om te gaan werken op het college Comenio. Bovendien werden er geenszins bedreigingen geuit naar haar of u toe (CGVS, p. 14 en 16). Dat de bendeleden u zouden vermoorden omdat ze het als verraad zien als iemand weglucht is een louter blote bewering die u niet staft met concrete elementen. Integendeel, u stelt immers dat de jongeren die uw vriendin S.(...) aanspraken duidelijk niet doorhadden wie u was (CGVS, p. 16).

Uw vriendin N.(...) werd in de bijna 5 maanden dat u er woonde slechts een keer aangesproken met de vraag wie u was. Persoonlijk werd u nooit meer aangesproken, terwijl u ook in deze periode gewoon nog ging werken in het Amilat college (CGVS, p. 10 en 17). Hoewel de bendeleden op de hoogte waren van uw werkschema waarbij u vroeg vertrok en laat terug thuis kwam, zijn zij u niet meer komen opzoeken bij het huis van N.(...) na uw werkuren. Gevraagd waarom de bendeleden bijvoorbeeld niet langskwamen in het weekend als u niet werkte, antwoordt u slechts dat ze enkel uw vriendin aanspraken (CGVS, p. 17). Ook hier kan u niet concreet maken dat het feit dat enkele jongeren eenmaal aan N.(...) vroegen wie u was enig verband hield met de afpersingsproblemen die u kende in uw woonplaats. Evenmin kende u bij uw moeder in San Ramon nog problemen en ook daar werd u nooit meer aangesproken terwijl u in die periode wel bleef doorwerken op het Amilat college (CGVS, p. 16-17).

Tenslotte dient opgemerkt dat uw vriendinnen S.(...) en N.(...) na uw vertrek geen problemen meer hebben gekend (CGVS, p. 16-17). Ook uw ouders kenden in dit verband geen problemen meer (CGVS, p. 4 en 17). Gevraagd naar de situatie van uw ouders antwoordt u dat ze niet direct problemen kregen door wat er met u gebeurde, maar dat een van de kinderen van uw moeder en vader wel de vraag kreeg wat er met u was gebeurd omdat ze u niet meer hadden gezien (CGVS, p. 17), hetgeen geenszins wijst op een verband met uw problemen of op het feit dat iemand nog naar u op zoek zou zijn. Het blijkt dus dat uw problemen zich enkel afspeelden in uw eigen woonplaats Alta Vista Poligono 49 en op de school Xavier Zubiri, en dat deze problemen bijgevolg van lokale aard zijn. Dat u bij uw moeder een verminderd sociaal leven had omdat u enkel nog ging werken en dat u bij verhuis naar een nieuwe wijk telkens zou moeten uitleggen waarom u verhuist (CGVS, p. 17) is onvoldoende ernstig voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Los van de afpersingsproblemen haalde u tenslotte ook nog aan dat uw vader vroeger problemen heeft gehad in verband met het feit dat hij militair is geweest in El Salvador. Volgens uw verklaringen is uw vader geen militair meer sinds 2009, maar is hij destijds moeten vertrekken uit zijn wijk Nueva Jerusalem in San Ramon toen jongeren uit de wijk hem bedreigden dat hij moest betalen of anders vermoord zou worden, ondanks het feit dat uw vader de jongeren had getoond dat hij intussen ontslag had genomen bij het leger. Sindsdien kende uw vader echter geen problemen meer door zijn voormalige beroep (Vragenlijst DVZ, vraag 5 en CGVS, p. 3). Bijgevolg zijn deze problemen niet meer actueel en bovendien hebben deze geen betrekking op u persoonlijk.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije

jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omdat zij herhaaldelijk werd afgeperst, lastiggevallen en bedreigd door leden van een criminele bende.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de door verzoekster aangehaalde problemen met een criminele bende geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève vermelde redenen. De door verzoekster beweerde feiten zijn echter louter van gemeenrechtelijke (criminele) aard en kaderen in de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Gelet op de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, dient te worden vastgesteld dat de drijfveren van de criminele bendes die in dit gebied actief zijn veeleer economisch van aard zijn en geenszins politiek gemotiveerd (zie COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 15 juli 2019). Nergens kan blijken dat verzoekster omwille van persoonlijke redenen van politieke, religieuze of sociale aard of omwille van zijn nationaliteit of ras zijn land van herkomst verliet.

De commissaris-generaal noch de Raad ontkennen dat de bendes gewelddadig te werk kunnen gaan. Dit gegeven doet evenwel niets af aan de pertinente en objectieve vaststelling dat de bendes in El Salvador zich in hun criminele handelen doorgaans laten leiden door puur economische motieven.

Verzoekster brengt geen afdoende argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat dit *in casu* anders zou zijn. Niettegenstaande verzoekster in het verzoekschrift meent dat de praktijken van deze bendes duidelijk politiek gemotiveerd zijn aangezien het gaat om het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die hierbij onwettige middelen gebruiken, toont zij niet aan op welke wijze dit zou betekenen dat zij omwille van persoonlijke redenen van politieke, religieuze of sociale aard of omwille van haar nationaliteit of ras haar land van herkomst verliet.

Voor zover verzoekster meent dat zij tot een sociale groep behoort, onder verwijzing naar artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet en de parlementaire voorbereiding ervan en aangeeft dat de wetgever een ruime interpretatie aan het begrip sociale groep heeft willen geven, waardoor zij onder de toepassingsvoorwaarden van het Verdrag van Genève zou vallen, beperkt verzoekster zich tot deze algemene argumentatie. Verzoekster toont dan ook niet aan op welke wijze zij, gelet op de gegeven omstandigheden, tot een sociale groep kan gerekend worden zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet en in artikel 1 A van het Verdrag van Genève.

Hoe dan ook kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas.

Verzoekster wijst erop dat zij een leven had en El Salvador nooit zou hebben verlaten als het niet een kwestie van leven of dood was geweest en zij probeerde te overleven door criminelen te betalen tot het niet meer mogelijk was. Voorts is verzoekster van mening dat de tegenstrijdigheden en tekortkomingen zoals aangehaald in de bestreden beslissing minimaal zijn en niet kunnen volstaan om een beslissing tot weigering van internationale bescherming te rechtvaardigen. De vaststelling dat zij bepaalde elementen niet heeft genoemd in haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart zij met het argument dat zij op dat ogenblik nog geen advocaat had geraadpleegd. Ook geeft zij te kennen dat in El Salvador zelfs de president afpersingsgeld beschouwt als een vaste kost die elke burger moet betalen.

Verzoekster slaagt er echter niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat haar verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van haar verklaringen en het volharden in de geloofwaardigheid ervan, het volharden in haar vrees voor vervolging en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Hierbij moet worden benadrukt dat iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aanwezigheid van zijn of haar advocaat te verwoorden en toe te lichten. Waar zij stelt dat de tegenstrijdigheden en tekortkomingen zoals aangehaald in de bestreden beslissing minimaal zijn en niet kunnen volstaan om een beslissing tot weigering van internationale bescherming te rechtvaardigen, gaat zij eraan voorbij dat de gedane vaststellingen hun grondslag vinden in het administratief dossier en geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst waardoor kan worden verwacht dat verzoekster daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het verweer dat in El Salvador zelfs de president afpersingsgeld beschouwt als een vaste kost die elke burger moet betalen, is niet meer dan een bewering en kan dan ook niet volstaan om een vluchtelingenrechtelijke vrees en een reëel risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde aan te tonen. Verzoekster slaagt er dan ook niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar El Salvador dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd. Het betoog dat verzoekster ingevolge de aangehaalde problemen met criminele bendes moet worden beschouwd als persoon die daardoor uiting geeft aan een politieke overtuiging dan wel minstens behoort tot een sociale groep, is dan ook niet dienstig.

Verzoekster stipt weliswaar aan dat uit de COI Focus "*Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 9 januari 2020 en de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Internationale Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, blijkt dat dat een verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer te worden geïdoleerd door bendes en zeker wanneer er voor het vertrek reeds problemen zijn met deze bendes.

Op basis van de beschikbare landeninformatie (aanwezig in het rechtsplegingsdossier), kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de

Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan in zekere mate aantast. Verzoeksters verblijf in België voor de duur van haar asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij een groter risico loopt om te worden gevisieerd bij haar terugkeer naar El Salvador omdat zij reeds problemen heeft gekend met de bendes, merkt de Raad vooreerst op dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in El Salvador problemen kende met deze bendes zodat zij geenszins niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst wel zou worden bedreigd of gevisieerd omwille van dit profiel.

Verzoekster maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van haar profiel als jongere en vrouw het risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Uit de door verzoekster geciteerde informatie blijkt immers niet dat louter haar profiel als jongere en vrouw zou volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij haar terugkeer naar El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dan ook *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het vereiste minimumniveau van ernst wordt niet bereikt, omdat uit het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden en in het licht van de situatie in El Salvador, verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Waar verzoekster verwijst naar landeninformatie met betrekking tot het risicoprofiel van mensen die de criminele activiteiten hebben aangegeven bij de politie, wordt vastgesteld dat verzoekster in weerwil tot wat in het verzoekschrift wordt geponeerd, nooit klacht heeft ingediend bij de politie.

De door verzoekster toegevoegde landeninformatie kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van haar vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade, nu verzoekster in gebreke blijft deze *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging of ernstige schade, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoeksters voorgehouden problemen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. De door verzoekster ter terechtzitting aangehaalde rechtspraak van de Raad (A248346), betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF